

Arrest

nr. 51 798 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. HENDRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom afkomstig uit Vucitrn en bent u in het bezit van het Kosovaarse staatsburgerschap. Albanezen dwongen u en uw familie uw woning te verlaten wanneer zij aan het einde van de oorlog in 1999 naar hun dorpen terugkeerden. Na het verlaten van uw woning werd deze in brand gestoken. Met een vrachtwagenkonvooi, ingelegd door de NAVO-troepen, bereikte u hierna Mitrovica. Een dag later begaf u zich met uw familie naar een legerkazerne in Leposavic. Omwille van de precaire levensomstandigheden bent u daar u met uw partner, (F.N.) (O.V. 6.472.522), en uw kinderen vertrokken in 2005 naar Mitrovica, waar u uw intrek nam in een leegstaande woning in het noordelijke gedeelte van de stad. Heel af en toe ging u vrachtwagens laden en lossen. U leefde echter vooral van wat uw familie in België u opstuurde. Soms ging u ook etensresten zoeken aan het

einde van de marktdag. Wanneer u naar de markt ging, gebeurde het dat u werd uitgelachen, uitgescholden en met stenen bekogeld werd. Ongeveer twee jaar voor uw vertrek naar België – u vermoedt dat het eind juli 2007 was – vielen drie gemaskerde Albanezen uw woning binnen. Ze hebben geprobeerd uw partner aan te randen maar zij slaagde erin zich te verdedigen. Drie dagen later kwamen ze opnieuw. Ze plaatsten een wapen tegen uw hoofd en misbruikten uw partner in uw bijzijn. Uit angst ging u niet naar de politie en deed u ook nergens anders aangifte van dit incident. De Albanezen hadden u immers duidelijk gemaakt dat zij u zouden vermoorden indien u dit wel zou doen. Wanneer uw kinderen naar school gingen, werden zij met messen bedreigd door de andere kinderen. U moest wachten tot uw familie het nodige geld had overgemaakt vooraleer u kon vertrekken. Op 9 augustus 2009 hebt u Kosovo verlaten. De volgende dag kwam u in België aan en diende u hier een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Kosovo vreest u gedood te worden door Serviërs of door Albanezen omwille van uw etnische origine. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een certificaat van UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo) neer, d.d. 19 januari 2009, waarin staat te lezen dat uw huis vernield is en dat het voor u omwille van uw Rom-origine niet mogelijk is om naar Kosovo terug te keren. Verder legde u nog kopieën neer van de Belgische identiteitskaarten van uw familieleden (B.A.), (B.H.) (O.V. 4.866.476), (B.N.) (O.V. 4.866.477), (B.B.) (O.V. 4.866.540), (B.S.) (O.V. 4.866.540), (B.N.) (O.V. 4.947.672) en (B.N.) (O.V. 4.866.439).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Vucitrn in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX (European Union Rule of Law Mission) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi- wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de

drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti-discriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs en tewerkstelling van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, anti-discriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat u noch uw partner (F.N.) (O.V. 6.472.522) aannemelijk hebben gemaakt de laatste jaren daadwerkelijk in Kosovo gewoond te hebben.

Vooreerst dient hier gewezen te worden op het feit dat aan het door u neergelegde attest van UNMIK met stempel van de gemeente Pristina, uitgereikt op 19 januari 2009, geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst kunnen bemerkingen gemaakt worden bij de vormgeving van dit document. Het betreft hier namelijk een ingescand of gefotokopieerd document dat vervolgens werd gehandtekend. Opmerkelijk hierbij is ook dat de stempel van de gemeente op voorhand werd meegescand of gekopieerd, terwijl een dergelijke stempel normaal pas nadien ter authenticatie van een handtekening op een document wordt aangebracht. Dit alles ondermijnt reeds de bewijswaarde van dit document. Verder bevat dit document ook heel wat inhoudelijke tekortkomingen. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat documenten van de gemeentelijke

administratie in Kosovo tot 23 januari 2006 het UNMIK-logo droegen. Documenten die op een latere datum werden afgegeven, dienen de naam en het logo van de Provisional Institutions of Self-Government of Kosovo te dragen. Na de onafhankelijkheid van Kosovo in februari 2008 worden documenten van de gemeentelijke administratie uitgereikt door de Kosovaarse autoriteiten. Het feit dat een document uitgereikt op 19 januari 2009 door de gemeentelijke administratie in Pristina enkel het UNMIK-logo draagt is dan ook niet mogelijk. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat dit document in een schabouwelijk Engels is opgesteld, dat het een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en dat – niettegenstaande het op 19 januari 2009 zou zijn uitgereikt – er geen melding gemaakt wordt van uw beweerd verblijf in Mitrovica in de periode 2005-2009. Tot slot is het ook uiterst merkwaardig en bijgevolg weinig geloofwaardig dat een gemeentelijke administratie zich in dergelijke bewoordingen over de Roma-gemeenschap in Kosovo zou uitlaten. Door dit document, dat betrekking heeft op de kern van uw asielrelaas, neer te leggen, blijkt dat u de Belgische autoriteiten op intentionele wijze trachtte te misleiden. Dit ondermijnt in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven en van het door u beweerde recente verblijf in Kosovo.

Voorts dient tevens te worden vastgesteld dat u geen enkel ander begin van bewijs kan neerleggen waaruit effectief blijkt dat u de laatste jaren in Kosovo verbleven heeft. Zo beschikt u over geen enkel identiteitsdocument dat uw beweerde recente verblijf in Kosovo kan staven. U bent meer bepaald niet in het bezit van een identiteitskaart of enig ander identiteitsdocument afgeleverd door de tijdelijke VN-administratie in Kosovo (UNMIK) en/of Kosovaarse autoriteiten die achtereenvolgens sinds juni 1999 verantwoordelijk waren voor de afgifte van identiteitsdocumenten te Kosovo. U beschikte tot de oorlog in 1999 over Joegoslavische identiteitsdocumenten (een paspoort en identiteitskaart) (gehoorverslag CGVS, blz. 1 en 6). Deze gingen toen verloren in een woningbrand (CGVS, blz. 6). U verklaarde na de oorlog geen nieuwe identiteitsdocumenten gekregen te hebben. U kon geen afdoende uitleg geven waarom u nooit UNMIK-identiteitsdocumenten, dewelke in de periode 1999 tot 2008 de gangbare identiteitsdocumenten in Kosovo waren, of daarna Kosovaarse identiteitsdocumenten hebt verkregen. U stelde dat sommige bewoners in het kamp in Leposavic, waar u van 1999 tot 2005 verbleef, wel in het bezit waren van een UNMIK-identiteitskaart maar dat u er nooit één gekregen hebt (CGVS, blz. 7). Buiten het feit dat voor dit document moest betaald worden, kon u hiervoor geen verklaring geven (CGVS, blz. 6 en 7). Uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat de bewoners van het desbetreffende kamp die niet over documenten beschikten na de oorlog geregistreerd werden met de hulp van het UNHCR. Ook in Mitrovica werden de laatste jaren specifieke maatregelen genomen om de civiele registratie en de uitreiking van persoonlijke documenten aan Roma te vergemakkelijken. Zo werkt het 'bureau van de gemeenschappen' in de gemeente nauw samen met de NGO Civil Rights Program –Kosovo (CRP/K) voor de civiele registratie van RAE en de afgifte van identiteitsdocumenten. Deze NGO is de uitvoerende partner van UNHCR voor de implementatie van het UNHCR actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 van start ging. Derhalve is het uiterst bevreemdend dat u in Kosovo na de oorlog niet over identiteitsdocumenten zou beschikt hebben. Ook over de duur en omstandigheden van uw verblijf in het Roma-kamp van Leposavic legde u weinig overtuigende verklaringen af. Aanvankelijk stelde u tot twee maal toe van 2003 tot 2005 in dit kamp verbleven te hebben (CGVS, blz. 4). Vervolgens wijzigde u deze verklaringen en stelde u niet van 2003, maar reeds van 1999 daar verbleven te hebben (CGVS, blz. 4 en 5). U stelde bovendien dat er geen (buitenlandse) soldaten waren in de periode dat u in dit kamp verbleef (CGVS, blz. 5). Volgens bovenvermelde informatie waren Belgische soldaten nochtans tot in 2002 verantwoordelijk voor dit Roma-kamp. Uw verklaringen met betrekking tot uw verblijf in dit kamp stemmen overigens evenmin overeen met de verklaringen hierover afgelegd door uw partner. Waar u uiteindelijk stelde van aan het einde van de oorlog in 1999 tot in 2005 daar verbleven te hebben om vervolgens uw intrek te nemen in een leegstaande woning in het noordelijk gedeelte van Mitrovica (CGVS, blz. 5), verklaarde uw partner alvorens naar Mitrovica te verhuizen drie jaar in een kamp in Zvecan gewoond te hebben (CGVS Fazlija Nerdzivane, blz. 3).

Aangaande uw verblijfplaats in Noord-Mitrovica is het bovendien opmerkelijk dat u er niet in slaagde uw verblijfsadres – waar u van 2005 tot 2009 nochtans onophoudelijk zou verbleven hebben – in dit deel van de stad te situeren (CGVS, blz. 3). Verder bleek ook uw kennis over de Roma-gemeenschap in Mitrovica onvoldoende. Zo bleek u nog nooit gehoord te hebben van kamp Osterode (CGVS, blz. 7). Het betreft hier nochtans het grootste Roma-kamp in Noord-Mitrovica. In 2009 woonden hier nog ongeveer 500 Roma. Verder situeerde u de Roma mahalla (wijk) in Mitrovica verkeerdelijk buiten de stad en dichtbij het kamp Cesmin Lug. U stelde er niet gewoond te hebben doch zou er wel soms geweest zijn (CGVS, blz. 11). De Roma Mahalla ligt echter in het zuidelijk gedeelte van de stad Mitrovica. Het kamp Cesmin Lug ligt geheel aan de andere kant in het noordelijk gedeelte van de stad. Tot slot bleek u ook nog nooit van EULEX gehoord te hebben, die sedert 2008 in Kosovo ontplooid is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerd verblijf in Kosovo voor uw vertrek naar België in augustus 2009. Op deze wijze komt ook uw vluchtrelaas volledig op de helling te staan. Er kan hier overigens nog worden gewezen op een belangrijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw partner afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Zo situeerde u de twee invallen van Albanezen in uw woning - waarbij uw partner werd mishandeld - ongeveer twee jaar voor uw vertrek naar België, naar u vermoedt rond eind juli 2007 (CGVS, blz. 8). Uw partner plaatste deze twee incidenten dan weer vier of vijf maanden voor jullie vertrek uit Kosovo (gehoorverslag CGVS (F.N.), blz. 4). Dat er aan deze gebeurtenissen geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens voornoemde missie naar Kosovo in september 2009, naar voor komt dat in de regio Mitrovica de veiligheidssituatie van de Roma, Ashkali en Egyptenaren bevredigend is en er al geruime tijd geen belangrijke incidenten werden gemeld. De Roma zouden er niet gevisieerd worden door de Albanezen of Serviërs en zijn evenmin beperkt in hun bewegingsvrijheid binnen de regio. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd. Ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, Fazlija Nerdzivane, heb ik besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tot slot merk ik op dat het feit dat een aantal van uw familieleden (B.H., N., B., S., N. en N.) in België erkend werden als vluchteling geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Elke asielaanvraag wordt immers op haar individuele merites beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van artikel 1A2 van de Conventie van Genève, een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker geeft aan dat in tegenstelling tot wat het CGVS tracht te minimaliseren, zijn problemen als gevolg van discriminatie wel degelijk ernstig zijn. In Kosovo wordt verzoeker wegens zijn Roma afkomst door de Albanese bevolking als minderwaardig beschouwd en wordt hij niet erkend als lid van hun gemeenschap.

Verzoeker wijst op het feit dat uit de door het CGVS aangehaalde informatie blijkt dat er in Kosovo nog steeds veel discriminatie heerst tegenover de minderheidsgroepen waaronder de Roma's. Verzoeker citeert diverse passages uit het UNCHR rapport 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'.

Wat betreft het neerleggen van identiteitsdocumenten, volhardt verzoeker na de oorlog nooit nieuwe identiteitsdocumenten gekregen te hebben. Zelfs al is het zo dat men van een asielzoeker kan verwachten dat deze documenten kan voorleggen, dit kan in ieder geval geen dragend argument van de beslissing zijn.

Verzoeker stelt formeel in het Roma-kamp Leposavic te hebben verbleven van 2003 tot 2005.

Verzoeker meent dat van hen te veel kennis wordt verondersteld terwijl het vaststaat dat hij elke scholing en/of kennis ontbreekt.

Verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn geloofwaardigheid naar de erkenning van de status van vluchtelingen van familieleden in België.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoeker zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit de

bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker maakt niet aannemelijk tot in augustus 2009 in Kosovo te hebben verbleven. Zo legde verzoeker een attest van UNMIK neer dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing geen bewijswaarde heeft; deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt op generlei wijze dienstig weerlegd. Verzoeker slaagt er evenmin in enig begin van bewijs voor te leggen aangaande zijn effectieve verblijfplaatsen de laatste jaren in Kosovo niettegenstaande uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat er maatregelen werden genomen om de civiele registratie en de uitreiking van persoonlijke documenten aan Roma te vergemakkelijken. Verzoeker beschikt eveneens over een onvoldoende kennis over de Roma-gemeenschap in Mitrovica. Met betrekking tot de invallen van Albanezen in verzoekers woning legde verzoeker aangaande het tijdstip bovendien tegenstrijdige verklaringen af met zijn echtgenote (zie administratief dossier, landeninformatie: stuk 7, p.4).

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op sommige vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich houdt echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. De discriminatie moet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast. Zoals blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing is het beleid van de Kosovaarse overheid gericht op de integratie van de Romaminderheid en niet op discriminatie en vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een anti-discriminatiewet die eveneens discriminatie op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid formuleert eveneens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs en tewerkstelling van de Roma. Voorts werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen dat hij tot in augustus 2009 in Kosovo zou hebben verbleven niet geloofwaardig zijn.

Met betrekking tot het UNCHR rapport waaruit verzoeker diverse passages citeert, merkt verweerder terecht op dat de UNCHR in dit rapport richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht opdat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden. In dit rapport wordt tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de Roma, Askali en Egyptenaren (RAE) op hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Zoals blijkt uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing is dit het geval.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken waarom hij in de periode 1999 – 2008 nooit UNMIK-identiteitsdocumenten heeft verkregen. Verweerder benadrukt terecht dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Verzoeker blijft te dezen in gebreke.

Verzoeker geeft evenmin enige verklaring of argument aangaande de vaststellingen dat hij een vals UNMIK-document neerlegde.

Het is niet onredelijk te verwachten dat verzoeker vragen, die evenmin onredelijk zijn, omtrent de werkelijke plaats waar hij de laatste jaren vóór het vertrek naar België heeft verbleven, kan beantwoorden. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging.

Verweerder stelt aldus terecht vast dat verzoeker een vals UNMIK-document neerlegde, geen aannemelijke verklaring kan geven waarom hij geen nieuwe identiteitsdocumenten heeft verkregen na de oorlog, tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot de duur en omstandigheden aangaande zijn verblijf in het Roma-kamp van Leposavic en weinig kennis over de Roma-gemeenschap in Mitrovica, de stad waar hij beweerdelijk gedurende vier jaar voor zijn vertrek heeft verbleven. Verweerder kon uit voormelde vaststellingen in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker niet het bewijs leverde van zijn beweerd verblijf in Kosovo tot augustus 2009.

Verzoeker toont geenszins aan dat de aan hem gestelde vragen en verwachte kennis werkelijk onredelijk zouden zijn, nu deze betrekking hebben op hun dagelijkse leefwereld.

Het argument dat enkele van verzoekers familieleden erkend vluchteling zijn in België doet geen afbreuk aan de plicht om elke asielaanvraag in beginsel afzonderlijk te onderzoeken. Verder stelt verweerder terecht vast dat verzoeker op geen enkele manier uiteenzet of verduidelijkt op welke wijze de erkenning van familieleden de motieven van de bestreden beslissingen zou kunnen ombuigen. De loutere stelling dat de erkenning van een aantal familieleden bijdraagt aan de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal is geenszins voldoende.

In casu blijkt tevens uit de landeninformatie in het administratief dossier dat de veiligheidssituatie voor Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk is gewijzigd. Uit deze informatie blijkt dat de algemene veiligheidssituatie stabiel en kalm is. Daarnaast blijkt eveneens dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP, EULEX en KFOR geboden wordt aan minderheden, als toereikend wordt beschouwd. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. De algemene situatie in Kosovo geeft op zich geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Conventie van Genève.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.1. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat zijn asielrelaas wel degelijk beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

3.2. Verzoeker moet aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande verzoeker melding maakt van het risico op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, licht verzoeker niet in concreto toe waaruit hij dergelijk risico afleidt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas inzake zijn herkomst uit Mitrovica en het incident tussen zijn echtgenote met de Albanen (zie sub 2.1.2.) evenals de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratieve dossier.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het CGVS. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS